

LA CAMPANA DE GRACIA.

4 cts. NUMERO ESPECIAL 4 cts.

DIA DELS MORTS.

Lo trist Comers jau aquí voltat de espantós desordre: cansat de plorá y pati, vá acabarse de morí d' un cólera... de real ordre.

Conservador de primera, vá volgué aquest defensá la patria de tal manera, que 'l varen portá a l' ossera encara ab l' arma á la mà.

¡Oh mortal, torna endetrás! Si guardas d' honor dos quartos, corra, fuig, apreta 'l pas, y entre tant tápat lo nas: aquí hi ha en Cristino Martos.

Sense cubri-la de terra, perque ni tingué diners per pagá als sepulturers, jau aquí la pobra Esquerra. De la noche á la mañana, la desgraciada criatura morí de la mort més dura que 's pot demanar: ¡de gana!

En aquesta tomba mora un jovenet molt trempat, mort per haverse menjat quatre melons en mitja hora. Y ara 'l valent bordegás s' está rihent nit y dia, pensant que quan se moria varen dir qu' ell era un cas.

Aquest casco funerari es la tomba que han alsat á un general molt salát y un xiquet atrabiliari. Durant sa estancia en lo mon no vá fer més que desgracias... Per l' únich que mereix gracias es per l' invent del llorón.

Tres calaveras peladas del ninxo mitj escapadas: son d' uns moderats altius que avuy de totes passadas s' han empenyat en ser vius.

Dins d' esta tomba, esculpida baix la forma d' un embut, jau la Lley tota arrupida: vá morir d' una ferida d' un húsar molt conegut.

Aquest ninxo que deixém vuyt y libre de desori, no l' omplim ni 'l llogarém, pues per are 'l reservém pèl primer tísich que 's morí.

CORONA DE SEMPRE-VIVAS.

LA CAMPANA DE GRACIA té també 'ls seus morts, y la llista comensa á ser una mica llarga, desgraciadament.

Tomás Padró y Pedret, artista eminent é inimitable caricaturista que sabia animar ab la punta de son llapis tipos, escenas, ideas y pensaments, ab gracia encantadora y ab satírica intenció. Molt li déu LA CAMPANA DE GRACIA: ell fou lo primer que l' il·lustrá y ho féu fins á l' hora de la seva mort, guanyantli lo caudal més considerable de la popularitat de que disfruta nostre periódich.

Robert Robert, escriptor eminentíssim que ab lo mateix donaire manejava la llengua de Cervantes que l' idioma matern; polítich íntegre, honrat, conseqüent é incorruptible. Treballá molt y morí pobre. Gosárem nosaltres constantment de sa amistat, y més de una vegada de sa preciosa col·laboració.

Joaquim M.ª Bartrina, qual fama de poeta original creix de dia en dia. Ell, com tants altres génis, honra de la pàtria que 'ls ha vist neixre, no ha comensat á viure sinó després de mort. Admirat en Catalunya, ho ha comensat á ser en Madrid y en lo resto d' Espanya, quan ja no podia gosar de son triúmf. Fà pochos dias publicava *El Liberal* un article laudatori de sa preciosa colecció de poesias, titulada *Algo*. Mentre visqué, vejé alguns de sos versos traduïts al italiá y al francès, sense lograr que la premsa madrilenya se dignés fullejarlos. Avuy, al últim se 'n ocupa ab elogi, lamentant la pèrdua prematura de un dels poetas més originals de la actual generació. La figura de 'n Bartrina es de aquellas que ván engrandintse ab la distancia.

Anton Llaberia, periodista de rassa, terrible batallador, mort en la flor de la juventut y de las esperansas. Fins lo dia que 's reuneixin sos treballs literaris y polítichs, dispersos en revistas y periódichs, no 's coneixerá 'l gran mérit de aquest valent soldat de la premsa.

Anton Altadill, escriptor fecundo y popular, principalment ab lo pseudónim de *Antonio de Pádua*, baix lo qual publica la majoria de sas novelas, tant apreciadas y buscadas aquí á Espanya com en las repúblicas americanas. Las persecucions polítichs que suffrí, després de cayguda la república, precipitaren considerablement l' hora de la seva mort.

Joseph Dern, esperit festiu y joganer, fotógrafo fiel de tipos y escenas populars, ab que il·lustrá las columnas de *La Esquella de la Torratxa*. Ell menos que ningú semblava disposat per emprendre l' últim viatge y no obstant la mort implacable l' arrebatá, víctima de una cruel malaltia, al carinyo de l' amiat y de sa familia y á la admiració dels numerosos lectors de sos quadros de costúms.

Anton Gomez Polo, germá del malaguanyat pintor Simon Gomez, y artista com ell. Després de dedicarse al grabat al boix, cultivá ab verdader talent la zincografia, prestant eminentes serveys á LA CAMPANA DE GRACIA. Morí á últims d' agost de aquest any.

Sobre 'l sepulcre de nostres estimats companys derramem avuy una llágrima de dolor, arrancada del fondo del ánima.

Descansin en pau y contin ab lo recort inextingible del periódich que honraren ab son treball é il·lustraren ab son talent.

LOS MORTS DEL ANY.

La democracia espanyola no consolada encare per la pèrdua irreparable de algunas eminencias com lo il·lustre Orensé, marqués de Albaida, patriarca de la idea republicana y l' eminent patrió D. Estanislao Figueras invicte general en las lluytas parlamentarias, orador sens igual, estratègich admirable, honra del foro y de la terra catalana que vá veure 'l neixre, ha perdut aquest any á

D. Joseph Guisasaola, polítich desinteressat, que passá una part de sa vida en la emigració, exercint sa carrera de metje, y sent en mil ocasions l' amparo y 'l consol dels espanyols expatriats. Morí á París en lo present any.

La política reaccionaria dels governs de la restauració ha derramat sanch generosa y noble, omplint de horror á tots los homes dotats de sentiments humanitaris y de amor á la justícia.

Los que deuen á las conspiracions y cops de forsa los honors que disfrutan, las altas posicions que ocupan y 'ls galons, los entorçats, y las condecoracions que lluheixen s' han mostrat inexorables, al castigar á alguns infelissos, que havent tractat de imitarlos ván cometre 'l crim de no veure sos intents coronats per l' éxit.

Al govern presidit per en Sagasta li cab la trista glo-

ria de haver derramat la sanch dels quatre infelissos sargentos de Santo Domingo de la Calzada, D. Fernando Gomez Sedano, D. Joseph Alonso Llorente, don Joseph Guerrero Martin y D. Gregori Cano Garcia, després de haver recompensat públicament la gloria de un soldat que assessiná alevosament per l' espatlla al brau tinent Sr. Cebrian.

Las sombras de aquests cinch mártirs projectarán eternament una taca de negra obscuritat sobre l' home més funest de la política espanyola, ja que alardejant de liberal, escarneix l' idea á que déu la vida y la posició que ocupa y presta tribut constant als principis y á las prácticas de la reacció més desenfrenada.

Cánovas no volent ser menos que 'n Sagasta provocá la catástrofe de Girona, manant arrebatat la vida de dos militars, culpables sols de una petita falta y desoi ab orgull satánich la véu de tot un poble, demanant perdó y clemencia per las pobras víctimas.

Lo comandant Ferrandiz y 'l tinent Bellés son dos mártirs, sacrificats en las aras de aquesta política conservadora que té 'l seu origen en lo pronunciamient de Sagunto.

Lo poble espanyol vejé ab horror aquesta execució y 'ls conservadors, al despreciar los clamors dels sentiments humanitaris interessats en salvar la vida de aquells infelissos, se han fet objecte de una sentència inapelable que 'ls condemna á una eterna impopularitat.

Lo valent capitá Mangado es una altra víctima de nostras discordias civils. Algún dia s' esclará 'l fet encare avuy plè de misteri de la seva mort, y se sabrá si aquesta fou deguda á la intrepides de aquell valent ó á una infame felonía.

Mártirs de la llibertat, dormiu en pau, fins lo dia en que 'ls vostres noms pugan unir-se als de Riego, Torrijos, Mariana Pineda, Zurbano y tants altres que també foren latxats de insurrectes, motejats, escarnits y sacrificats, y que no obstant avuy tenen inscrit son nom en las lápidas del saló de sessions del Congrés, ahont en Sagasta y 'l mateix Cánovas, lo sublevat de Alcolea y 'l sublevat de Manzanares, pronuncian los seus discursos, disputantse encarnissadament la possessió del poder y la facultat de fusellar als imitadors dels seus actes.

P. K.

LA MORT

OT MOR! tot, fins los déus!

Desde 'l sér celular, quals funcions son tant rudimentarias y quals teixits estan tant poch diferenciats que no se sab si es animal ó planta, hasta la constelació d' astres, la més complicada que hi hagi en lo firmament, tot mor. Res escapa á aquesta lley, la més universal de totes.

Papa, Emperador, Rey, noble, soldat, sabi, artista, aventurer, traficant, explotador, obrer, pagés ó pobre, tampoch l' home se 'n escapa á pesar de ser lo rey de la creació.

Pero si tot mor, es perque tot viu, per que morir es sols haver viscut; no s' apaga pas una llantia si antes no ha estat encesa. Pot haverhi vidas més ó menos llargas, més ó menos estensas y més ó menos intensas, pero l' Univers es sols un teixit de vidas particulars, quals forsa se trasmeten, originantse las unas del acabament de las otras; aixis es que en rigor la mort no existeix pas. Lo que existeix es la vida; la vida antes, la vida ara, la vida després, es á dir, sempre la vida. Nó, la mort no existeix en si; lo que hi há son transformacions de la vida universal. L' individuó 's descompon y desapareix d' entre 'ls demés, del moment en que sos órgans més principals han complert ja la seva evolució, lo mateix que la molécula se 'n va del organismé desde 'l moment en que ja no serveix en la funció del teixit de que formava part, lo mateix que las rasses y las societats cauben y s' anulán quan ja han complert ab la missió que 'ls imposava la seva constitució y lo seu impuls; lo mateix que las religions y las dinastias se 'n van per fer puesto á otras ideas més perfectas ó otras institucions més racionals quan las primeras han perdut la seva forsa en las conciencias, descomponense en grossers fetitxismes, ó las segonas agotadas las energias cerebrals dels fundadors han terminat en una descendencia incapás ó imbécil.

¡Si, tot acaba la seva vida, fins los reys, y 'ls déus!

La por á la mort l' ha portada 'l cristianisme. Com qu' es una religió que 'ns diu que en lo mon sols hi som per mortificarnos, com que ha proclamat la vanitat de la vida, l' home no havent viscut, no havent complert la seva evolució, ha tingut por de morir, por de morir sense complir lo que l' hi marcava son organismé.

L' antigüetat mirava la mort d' una manera més valenta; la mort per ella era com un etern dormir, la germana del somni. Era personificada en una estatua d' un jove impassible que tenia als seus péus un' atxa apagada. La Grecia antigua, tota llum y tota vida, vi-

via per viure, y per viure en aquest mon; no per morir y anarsen á un altre d' ultra tumba. Aixis es que la mort era tranquila entre 'ls antichs, perque no era desfigurada ni per la por d' un altre mon, ni per los horrors d' una calavera que ab los ulls vuits, retxinant las dents, reganyant la seca carcanada y 'l blanc costellam sobre un fondo negre de tenebras, gamba-dejant d' aquí y d' allá, ab la dalla enarbolada, 'ns amenassa sempre, de segarnos com espigas. A Atenas la descomposició no era coneguda; l' esqueleto ignorat. Lo mort, posat sobre una pira, s' evaporava d' entre la flamarada ab las espirals que feya 'l fum y que 'l vent s' emportava qui sap ahont.

«¡Pues qu' hem de morir, gosem!—deyan los Grechs y 'ls Romans.—La vida passa y es precis viure lo millor possible!»

«Pues qu' hem de morir,—van dir los cristians—com més prompte millor. La vida no es més que vanitat de vanitats; en aquest mon hi som tan sols de pas; aixis: com més aviat acabem, més aviat alcansarem l' altre vida, ahont hi hem de trobar la gloria eterna.»

L' implacable Ciencia ha desvanescut l' idea d' una prolongació de l' existencia individual fora dels límits de la evolució del organismé. La vida es una funció, la funció indica gasto de la máquina y aquesta un cop gastada 's descompon. La filosofia moderna treyntne las consecuencias 'ns impulsa á viure, com en la Antigüetat, pero no ja ab un fi exclusiu personal, sino ab lo de l' especie á que perteneixem. ¡Que la nostra vida es pasatgera! Precisament es per aixó que devém aprofitarla per donarli major extensió y més intensitat, per perfeccionar la nostra inteligencia, la nostra sensibilitat y la nostra musculatura, á fi de deixar als nostres descendents, al mateix temps que obras que 'ls fassin la vida més fácil y agradable, una millor organizació moral, intelectual y física.

Despreciar la vida perque es efímera! Es la aberració major que puga concebirse. Tot en l' univers es transitori. Hasta l' univers mateix no es més qu' una continuació d' estats que van passant. Cambiar, passar, aquesta es la lley general de la vida, y 'l fonament de la Naturalesa. L' avuy no existiria, si l' ahir no hagués sigut y 'l demá no vindria sino passés l' avuy. La flor es flor perque es sols un moment del vegetal; perque avants va ser botó y poncella, y demá será fruit, que donará llavor per ferne d' otras. La hermosa papallona ha estat larva asquerosa, y demá será menjada per altres insectes que farán banquetes ab sas despulas. L' home fort, plè de talent, ha estat un noy, infant que apenas parlar sabia, y dintre uns quants anys será ancía, y després decrepit. ¡Quina bojeria, si 'ls organismes del mon, si 'ls sérns de 'l univers, no complissin las sevas respectivas funcions á que 'ls impulsan las sevas energias, perque tots no son eterns y perdurables! No hi há més qu' una teoria del fi de la vida, que sigui verdaderament humana y noble; y es aquella que l' hi senyala sempre endavant, aquella que l' hi diu que viure es sols lluytar per crear millors estats, per nosaltres y pèls que han de venir.

Perseguiu un ideal de perfecció, veus aquí lo que fa que 'ns sobrepujem á nosaltres mateixos, perque per viure es precis un fi elevat, es á dir, una idea que valgui la pena de que un mori per ella.

Aixis ho han fet una infinitat de morts als quals devém la civilizació, la llibertat, los coneixements, los invents de que gosem y de que 'ns servim, als quals debem lo que som y lo que valem, morts il·lustres que al passar per la terra, no han fet com aquells que al anarse 'n no hi deixan rastre com los viatjers en los quartos dels hotels, sino que hi han deixat tot lo seu ser, tot lo que sabian, tot lo que pensavan, tots los seus esforços en favor de l' Humanitat.

Recordémnos d' els.

P. GENER.

DANSA MACABRA.

Es un gran ball lo nostre mon y 'ls infelissos que hi respiran los balladors d' aquest ball son qu' en ell s' encoblan, passen, giran.

Ab las parellas violadas ballan plegats la fam y l' or, entre l' estrépit, las rialladas ván á confondre's ab lo plor.

De la cridoria al desacort bréu cada tanta apar que vola: en lo bell-mitj del ball, la Mort rasca que rasca una bandola.

De tant en tant ab sa rialleta, de la disbauxa á lo millor, allarga 'l péu, fá una trabeta y vá per terra un ballador.

Pero tants quants ne vá tombant tants més n' arriban tot seguit y aixis lo ball vá sempre avant y la Mort rasca ab més delit.

APELES MESTRES.

LA CONMEMORACIÓ DELS DIFUNTS.

(DIALÈCHS CÒMICH-FÚNEBRES.)

I.

AMÀ, ja es tart; arrégli.
 —Y aixó! ¿per qué?
 —No sab qu' hem d' anà al cementiri?
 —Ay filla! No estich per cansarme... es massa lluny... deixémho corre...
 —Y ara! Sembla mentida... ¿Tant aviat s' olvida de la pobra tia Lucía, que Déu la tingui al cel?
 —No per xó; però...
 —Ay, mamá! ¿hagués estimat com jo a la senyora Lucía! ¿Pobra tia!
 (La noya 's posa a plorar.)
 —Bè, vaja, no 't despacientis, ja hi anirém...
 —Ahl Es que...
 (La noya, sonrihent apart.)
 —Al últim! ¿Vés qué hauria pensat en Ricardo si no hi vaig, després d' haver quedat en que 'ns hi trobaríam!

II.

Al plá de Palacio: entre marit y muller, ell casat en segonas nupcias.
 —¿Decantém per aquí, titona?
 —¿Ahont vols anar? ¿al Parque? Ja 'l tinch per vist.
 —No, cap amunt, pèl passeig del...
 (Lo marit suspén la frasse.)
 Ella, mirantse'l molt seria: —¿Del cementiri, ¿eh?
 —Si, vaja... la veritat.
 —Per tornar a rebifar la memoria de l' altra, de la senyooora Elvira...! Pues bè; no 'm dona la gana; ja sabs que 't tinch prohibit que pensis en la primera dona.
 —Oh! No es pas que hi pensi: no més voldria veure 'l seu ninxo, per...
 —Per que, acaba...
 —Per tenir la seguretad de que no ha tocat lo dos.

III.

—Salut, Alfredo: sembla que vés depressa.
 —Pse! Vaig al camp de la quietud a portar un recort al oncle Pau.
 —Tú! Permet que me 'n admirí. ¿Obsequiar un oncle mort, un oncle que ja no 't pot deixar res més que lo que t' ha deixat! Es fabulós... inverossímil...
 —Ay; que la sabs poch llargal! Aixó es un recort... per tanta...
 —No ho entench.
 —Pues es molt senzill; aquesta corona la decico al oncle Pau, a fi de que la veji l' oncle Pere.
 —Y qué!
 —¿Cóm y qué! Que l' oncle Pere qu' es rich y solter y encara ha de fer testament, veura que soch un nebot agrahit y tant digne d' heredarlo a n' ell com d' haver heradat al altre.

IV.

En una botiga de objectes fúnebres:
 —Veji, fassi 'l favor: una corona de semprevivas per un noy de set anys.
 —Tingui, aquesta; ¿véu? A mi hijo.
 —¿Vol dir qu' está bé per un noy?
 —Per supuesto.
 (L' individuo se la mira tot capficat y luego pregunta:)
 —¿Quant es?
 —Vuyt rals.
 (L' home paga y se 'n vá: als dos minuts torna.)
 —Nada, nada, donguimen una de més grossa.
 —¿Com vulgui!
 —Si si; era un xicot que may estava content, y estich segur que la trobaria petita.

V.

Entre dugas donas, a la punta del moll, mirant al mar:
 —¿Tuyas!... vosté per aquí?
 —¡Hola! ¿vosté? Res... venia a portar aquesta corona dedicada al meu marit.
 —¿Aquí la porta tot justament?
 —¿Pues! Es la costum de cada any: vinch aquí, tiro la corona al mar y ja hi cumplert.
 —No veig la manera de cumplir...
 —Si, dona si: 'l meu Miquel navegava; vá morir en l' últim viatge, y...
 —¿En l' últim? ¿Ara veyéu!
 —Si, casualitats: y... res, ván tirar-lo al mar. Ja ho véu, pues; ¿ahont vol que la porti la corona sino aquí?

VI.

A la Rambla, davant del Restaurant Martin:
 Entre un jove que está ab lo cap baix, mirant a terra, y un altre que passa:
 —¿Pssst! ¿Que dorms dret? ¿Qué hi fás aquí?
 —Dispensa... no 't veyá: estava resant un pare-nostre.
 —¿Bo! ¿per qui?
 —Per una pobra víctima que vá sucumbir precisament en aquest puesto que ara mirava.
 —Explicat: ¿un assassinat potser?
 —No; aquí vá morir lo Reglament municipal, atropellat pèl cotxe d' una autoritat; y recordant que avuy

se conmemoran los difuntos, hi volgut dedicar un petit recort al jove é infortunat Reglament ..

VII.

—¿Vols venir, querido?
 —Sapiguém ahont.
 —Al cementiri.
 —¿Que hi tens de poch alguna persona estimada?
 —No ho sè de cert; potser si, potser no.
 —Mosca! Ja m' intriga aixó: ¿qu' es aquest gergliffich?
 —Ja veurás: dijous vareig renyir ab la Pepeta; ella 'm vá escriure demanantme perdó, jurantme que si no la perdonava 's matoria, y com que jo ni siquiera l' hi he contestat, vult anar a examinar lo ninxo de la seva familia, per veure si s' ha obert de poch y si ha cumplert la seva promesa.
 —Ahl! Donchs si no hi ha més que aixó, no cal que 't cansis.
 —Per qué?
 —Perqué aquest demati l' hi vista pèl Parque, de brasset ab lo seu cosí.

VIII.

Entre republicans:
 —¡Adiós! ¿Ahont vés ab aixó tant embolicat? ¿qu' es un tortell?
 —¡Cá! Una corona de semprevivas.
 —¡Hola! ¿Que se t' ha mort algu'
 —No, no es per ningú de la familia.
 —¿Y donchs?
 —Es pèl pobre Martos.
 —¿Cóm? ¿qu' es mort?
 —Per nosaltres com si ho fós.

FANTÁSTICH.

LOS FRUITS DE LA CARITAT.

La comissió de la premsa que vá obrir una subscripció per socorre a las viudas y órfes dels mártirs de Girona, ha cumplert com devia, donant comptes al públich. Sentim que la falta d' espay no 'ns permeti reproduhir integrament la memoria que han publicat alguns periódichs locals, en la qual hi van compresos los següents documents:
 Primer: Allocució al públich donantli las més expresivas gracias per l' interés ab que ha correspost a la invitació de la premsa liberal y democrática.
 Segon: Actas de las sessions celebradas per la premsa en los dias 30 de Juriol y primer d' Agost de 1884, en las quals després d' enterarse de dos generosas cartas de las Sras. D.^a salvadora Escribá y donya Clotilde Noguera, viudas respectivament dels infortunats comandant Ferrandiz y tinent Bellés demanant a la premsa que cedis una part de la recuadació als infelisso; militars, condemnats a cadena perpétua y a reclusió, se acordá la manera de proceder a la repartició baix bases equitativas.
 Tercer: Carta de pago de las cantidades entregadas a las viudas y als órfes y a las esposas del capitá y alférez condemnats a presiri, otorgada pèl notari d' aquest ilustre colegi D. Anton Vehils y Font del Sol, ab número 572, lo dia 18 d' Octubre del corrent.
 Quart y últim: estat general de comptes.

Per fer la repartició ab equitat, se tingué en compte que la desgracia que han suferit las familias dels dos fusellats no té reparació mentres que la que ailigeix als condemnats a presiri tal vegada n' tinga: se prengué en consideració ademés lo número de individuos de cada familia respectiva y l' edat dels menors, tant més dignes d' atenció, quan més joves sigan. Aixis a las dos viudas dels difunts Ferrandiz y Bellés se las considerá en igualtat de drets y circunstancias, pero respecte als fills de aquestas, se tingué en compte las seva edat y estat respectivus per assignarlosi una cantitat adecuada.
 Se acordá ademés que las cantidades destinadas a las viudas y als condemnats a presiri fós entregada en metàlich, a sas lliures voluntats, a no ser que algú d' ells preferis rébrele en valores, y que respecte a las que corresponen al orfe Bellés y als órfes Ferrandiz s' observessin las següents condicions: 1.ª Las cantidades que respectivament los correspongan s' invertiran en títols de la Deuda amortisable, a per 100 interior.—2.ª Aquest títols se depositarán en nom y com a béns pròpis dels interessats en la Sucursal del Banch d' España que designin las viudas respectivás.—3.ª Los varons podrán retirar dits títols al arribar a sa major edat, y las donas al arribar a la mateixa edat ó avants si contrehen matrimoni.—Aixó no obstant los dipòsits podrán ser retirats avants de dits plassos pèls legítims representants dels menors, mediant l' autorisació competent de l' autoritat judicial, previa justificació cumplida que 's fassa davant de la mateixa, de la utilitat y necessitat de retirarlos.—4.ª Los legítims representants dels menors percibirán los intereses que devenguin los indicats títols. Si durant lo terme del dipòsit ne resulta algun de amortisat, lo legítim repre-

sentant del menor lo sustituirá per altres valores adquirits ab lo producte integro de la amortisació.

REPARTICIÓ.

A las viudas de Ferrandiz y Bellés lo 25 per 100 de las cantidades recaudadas, ó siga 'l 12'50 per 100 a cada una.

Als orfes en conjunt, lo 50 per 100 de ditas cantidades, en esta forma: a Manuel Bellés de 18 mesos de edat, 19 per 100; a Alfredo Ferrandiz, de 7 anys, 12 per 100; a Marina Ferrandiz, de 15 anys, 10 per 100; y a Elvira Ferrandiz, de 17 anys, 9 per 100.

Als condemnats a cadena perpétua, en conjunt, lo 25 per 100 restant de dita cantitat total, en la següent forma: al capitá D. Manuel Fernández Rodriguez, esposa y sis fills, lo 8'85 per 100; al alférez D. Félix Cuevas Santaclara, esposa y 2 fills, lo 4'85 per cent; al tinent D. Andréu Roboredo Garcia y als alféreces D. Tranquilino Lagasca Torrents y D. Anton Baldayo Rius, solters tots tres, un 1'60 per 100 cada hu; als sargentos primers D. Jeroni Martínez Fernandez y don Laureano Vinuesa Gomez, al sargento segon D. Alejandro Doménech Malet y al cabo primer D. Miquel Ferrer Bousell, solters tots quatre, un 1'50 per 100 cada hu; y finalment al sargento primer D. Rafel Sala Moy, condemnat a 10 anys de reclusió y també solter, lo restant 0'50 per 100.

Baix aquesta base de repartició las cantidades han sigut distribuidas en la forma següent:

	Ptas.	Cts.
A D. ^a Salvadora Escribá, vda. de Ferrandiz.	13,027	50
A D. ^a Clotilde Noguera, viuda de Bellés.	13,027	50
A D. Manel Bellés, orfe (18 mesos).	19,801	80
A D. Alfredo Ferrandiz, orfe (7 anys).	12,506	40
A D. ^a Marina Ferrandiz, id. (15 anys).	10,422	
A D. ^a Elisa Ferrandiz, id. (17 anys).	9,379	80
Al capitá D. Manel Fernandez Rodriguez, esposa y sis fills.	9,223	47
Al alférez D. Félix Cuevas Santaclara, esposa y dos fills.	5,054	67
Al tinent D. Andréu Reboredo y Garcia, solter.	1,667	52
Al alférez D. Tranquilino Lagasca Torrents, solter.	1,667	52
Al alférez D. Anton Baldayo Ruiz, solter.	1,667	52
Al sargento primer, D. Jeroni Martínez Fernandez, solter.	1,563	30
Al sargento primer D. Laureano Vinuesa Gomez.	1,563	30
Al sargento segon D. Alejandro Doménech Malet.	1,563	30
Al cabo primer D. Miguel Ferrer Bousell, solter.	1,563	30
Al sargento primer D. Rafel Sala Moy, solter.	521	10
Total.	104,220	

Los pagos se han verificado en la forma següent:

	Ptas.	Cts.
La viuda Ferrandiz, ha rebut en títols de la Deuda interior.	11,433	25
En metàlich.	978	35
Adelantat per atendre a sos gastos.	615	90
Com a legitima representant de sos fills Alfredo, Marina y Elisa, en títols de la Deuda.	30,087	49
En metàlich.	373	01
Adelantat per atendre a sos gastos.	1,847	70
Total a la familia Ferrandiz.	45,335	70
La viuda Bellés, ha rebut en efectiu metàlich.	13,027	50
Com a legitima representant de son fill Manuel, en títols de la Deuda interior.	19,256	
En metàlich.	545	80
Total a la familia Bellés.	32,829	30
D. ^a Teresa Vierje, esposa de D. Manel Fernandez Rodriguez, ha rebut en metàlich.	8,888	47
Adelantat per atendre a sos gastos.	335	
D. ^a Rosaura Saura, esposa de D. Félix Cuevas Santaclara, ha rebut en metàlich.	4,724	67
Adelantat per atendre a sos gastos.	330	
Deixat en depòsit metàlich en lo Banch de Préstamos y Descuentos, a disposició de D. Andréu Reboredo y Garcia, D. Tranquilino Lagasca y Torrents, D. Anton Baldayo y Ruiz, D. Jeroni Martínez y Fernandez, D. Laureano Vinuesa y Gomez, D. Alejandro Doménech y Malet, D. Miguel Ferrer y Bousell y D. Rafel Sala y Moy, las cantidades que 'ls corresponen y que podrá recullir la persona que 'ls representi.	11,776	84
Tot al als condemnats a presiri y reclusió.	26,055	28

ESTAT GENERAL DE COMPTES.

CÁRRECH.

	Ptas.	Cts.
Import total de las cantidades recaudadas per la comissió directiva de la premsa, segons consta en los detalls publicats en los diaris.	104,431	51

CIPAYO : R.I.P

CARLI : R.I.P

LEY DEL SABRE : R.I.P

FRA PITANSA : R.I.P

CUCURULA : R.I.P

S.P.Q.R : R.I.P

IL UMANERA : R.I.P

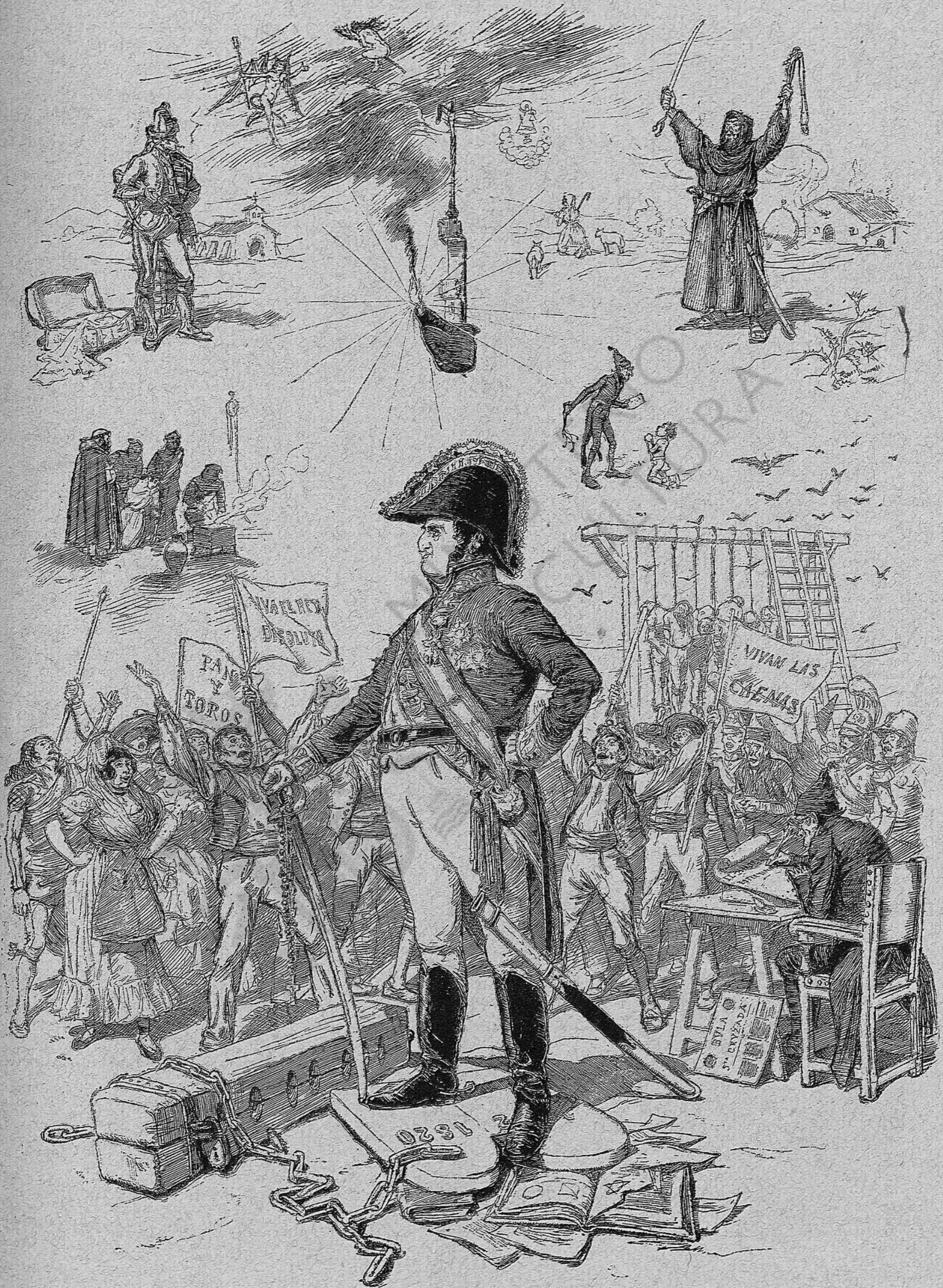
COLERA : R.I.P

...

DANSA MACABRA.

(Dibuj de Apeles Mestres.)

LOS MORTS DE DEBÓ.

(Dibuix de J. L. Pellicer.)

DATA.

Satisfet als interessats, segons la carta de pago.		104,220
Quebranto de lletras per traslado de fondos á Barcelona.	23	49
Impresos, factura Ramirez y C. ^a	45	50
Moneda falsa en las safatas.	32	
Ports á Zaragoza y Sagunto de dos máquinas de cusir cedidas per D. Miquel Escuder.	17	50
Telégramas.	36	
Sellos de correu.	7	
	Ptas.	104,381 49

RESÚMEN.

CÁRRECH.	104,431 51
DATA.	104,381 49
En caixa.	50 02

La cantitat que queda en caixa, reunida á las que s' van rebent y á algunas otras que s' esperan de distints punts de la Península y América, serán distribuidas oportunament seguint la proporció establerta.

Creym que l' públich que ab tant afany respongué al crit de la premsa de Barcelona veurá ab molt gust aquest estat de comptes y dirá si la premsa ha sigut digne de la seva confiança.

Per la nostra part, després de donar un públich vot de gracias á la comissió executiva de la premsa, estém satisfets y enorgullits de la petita participació qu' hém tingut en aquesta campanya de la caritat que acaba de arrancar de la miseria á dos families desventuradas. Si gran va ser lo desastre, gran també ha sigut lo exemple de generositat donat pels liberals y 'ls demócratas espanyols, y estém segurs que si 'ls mártirs de Girona poguessen ressucitar, benedirian ab llágrimas als ulls al poble liberal, en quals aras ván sacrificar sas existencias.

VARIACIONES SOBRE UN TEMA.

I existeix un altra vida, no hi ha de segur res més distret que morir-se.

Fugir del mon, ahont tot es tant monótono, per veure y tenir present tot lo que ha sigut, institucions y personas, desde Adán y Eva al últim matrimoni que ha portat la secció de morts del diari de 'n Brusi, desde 'l primer sacerdot á Mossén Serà...

Encaixar ab los héroes de la antigüetat, ab los sabis y celebritats de totas las épocas...

Dirigir algunas preguntas als homes que més han influhit en la sort dels pobles; á Alejandro Magno, á César, á Carlo Magno, á Carlos II de Inglaterra, á Lluís XVI de Fransa...

Y á propòsit, ¿saben que aquests dos últims si volian contestar s' haurian de veure en molts apuros?

Fins are no se sab per ahont enrahanan las animetas decapitadas.

La política monárquica espanyola es un inmens cementiri.

Lo carlisme ha mort: un enfit de carn rostida en las fogueras de la inquisició vá durlo á la sepultura. Lo carlisme, donchs, no es temible per la seva acció, sino per la seva descomposició. Los que avuy blasonan encare de carlins, no ho son: son enteniments perturbats, boigs que fan mal, y qu' es menester tancarlos.

Los mestissos encare que menjin, son difunts.

¡Difunts que menjant dirán vostes ¿cóm es posible? ¿Cóm s' esplica aquest contrasentit?

De una manera molt senzilla: figurinse un mal lleig. No hi ha res que menjant com un mal lleig.... y un mestís.

Los moderats van morir l' any 1868. Eran massa madurs y van caure del arbre del presupuesto. ¿No havian de caure ab aquell terratrémol que vá armarse allá á Alcolea, retronyant per tots los reconos d' Espanya?

En Cánovas avuy los galvanisa, ab fregas reaccionarias, agafant algun calor al ferlas...

Pero las cosas cambian quan menos se pensa, y després de las fregas reaccionarias, no seria estrany que vingüés la gran fregada de orellas del siglo.

Y ademés que per en Cánovas s' ha dit alló de: «Vèsten Antón que 'l que 's queda ja 's compon.»

¿Y qué dirém del partit sagasti? Aquest ha mort de un empaigt de ilegalitats.

Lo país l' ha ficat al ninxo amortallat ab las tarifas de 'n Camacho...

¿Y l' esquerra? ¡Pobre criatura! Neixe, babejar y morir avants de treure las dents.

No l' hi han quedat ni padrins. Martos, Montero Ríos, Becerra, etc., etc., van morir de fatiga, corrent

de la República á la Monarquia y de la Monarquia á la República, ab un pam de llengua fora de la boca, sense pendre descans.

Tals son los fallos de la fatalitat. Los uns se reventan de tips y 'ls altres de tan corre.

No sé si es cert; pero m' aseguran personas dignas de crédito que 'ls diputats provincials de l' última forçada han acordat enviar coronas fúnebres á tots los cementiris de tots los pobles dels seus districtes respectivament.

Totas las coronas portan la mateixa inscripció: «A los electores, sus representantes agradecidos.»

Lo difunt més célebre del corrent any ¿saben quin es?

Un pobre negociant que va errá 'ls comptes.

Figürinse un venedor de caixas de mort, que apenas va presentarse 'l cólera á Tolón y á Marsella ja se 'l vá veure á Barcelona.

Per lo que pogués ser, comensa á acumular género y més género: caixas de totas midas, de totas formas, de totas dimensiones y de tots preus. De manera que vá empenyarse hasta la camisa.

Y 'l cólera no venia, y ell sufría una gran passió d' ánimo.

Pero esperava, esperava sempre. Fins havia redactat un rétol que deya: *Gran baratura* y un anunci que havia de insertarse en los diaris, dihent: «Aprovechad la ocasión. Al que tome una docena de ataúdes, se le hará un gran descuento.»

Y nada, 'l cólera no venia.

Per últim, en Romero Robledo, com si s' hagués compadescut d' ell, va declarar lo cólera. L' industrial ab una mica més se fereix de l' alegría.

—Encara que 'l cólera no existeixi, deya fregantse las mans de gust, ja veuréu com la por no més fará l' efecte.

Ni por esas. Desde 'l dia de la declaració del cólera moria menos gent que avants. Semblava fet espressament.

L' home, plena la casa de baguls, y de obligacions, vencentli avuy un pagaré, demá una lletra, y no sabent com desentpallejar-se dels inglesos, vá pendre una resolució suprema: va agafar una pistola Lafauxeux y vá saltarse la tapa del cervell.

Es tal vegada l' única victima verdadera que ha produhit lo cólera de Real órdre.

En Romero Robledo será un ingrát, si no li aixeca un panteón.

Una máxima per acabar.

«Viure es morir» diuen los héroes que sacrifican la seva existencia per una idea. «Viure es matar» diuen los metjes que 's guanyan las vessas visitant malalts.»

P. DEL O.

Lo nostre colaborador R. Coll Gorina acaba de publicar una divertida obreta en vers titulada *A las portas de la gloria*. Está ilustrada ab una bonica cubierta al cromo y grabadets intercalats en lo text deguts á D. T. Sala, á pesar de lo qual l' obra no val més que dos rals. Se ven en la librería de 'n Lopez.

De moment lo govern alemany ha enviat una circular á las potencias participantloshi que ha prés posesión de un gran número de territoris del Africa occidental.

Aixó sí, diu que ho ha fet sans perjudici de tercer, sempre que aquest tercer pugá probá 'l seu dret de preferencia.

¡Lástima de home qu' encare siga de la esquerra!

Lo general Riquelme, á Vilanova y Geltrú, vá fer un brindis.

Vá brindar per D. Alfonso á qui representava en aquell acte. (Uns quants aplausos espifats.)

Vá brindar per últim perque 's trobi la forma y 'l procediment per unir las voluntats y 'ls desitjos de tots los espanyols. (Gran explosió de aplausos.)

Lo general devia pensar:—Ja que no m' aplaudiu de una manera, á veure si m' aplaudiréu de un'altra.

Y cuidado que al parlar de unir la voluntat y 'ls desitjos de tots los espanyols, s' enten de tots, de tots enterament... dels legals y dels ilegals.

Ab aixó, calculin.

Lo bisbe Catalá vá negarse á anar á benehir la Biblioteca Balaguer suposant qu' en ella hi ha molts llibres prohibits per la Santa Mare Iglesia.

Lo Correo catalá vá dir dos quartos del mateix.

Observo que ja fá algun temps que 'ls bisbes de boina corren molt bé ab lo bisbe de mitra, de tal ma-

nera que fins *Lo brám de la patria* dirigeix de quan en quan alguns requiebros al bisbe Catalá.

Ja sabia jo que 'l pastor de Barcelona era molt diplomátich; pero no creya que ho fés fins al extrém de fer ali ab los llops, que voltan sempre lo remat.

Jo 'm poso en lo lloch dels mestissos, y exclamo: —Ay senyor! ¡Qui ho havia de dir!

Llegeixo:

L' *Epoca* publica 'l següent telégrama de Londres: «S' ha publicat una protesta contra la amenssa insolent y las afirmacions inicuas de 'n Ruiz Zorrilla, insertas en la *Pail Mall Gazette*.»

¿Insolent? ¿Inicuo? ¿De qué 's tracta?

Saben que aquests conservadors no tenen pèls á la llengua?

Jo ja ho veig, aquest dimontri de Ruiz Zorrilla, ab la seva deriva revolucionaria no 'ls deixa ni un moment de tranquilidad.

Y aixó qu' en Cánovas diu publicament, qu' es molt més noble tirarse al carrer, que acudir 'l Parlament á fer l' oposició.

¡Bolados! En Cánovas lo mateix tem una empena que pot tirar-lo de bigotis, que una bona ensabonada que pot fer-lo relliscar y rómpeli una cama.

Lo de Bélgica está en vias d' arreglarse.

Tant gran ha sigut la victoria dels liberals en las últimas eleccions de municipis, que 'ls elements més ultramontans del ministeri, los autors de la revocació de la ley sobre la ensenyansa, han hagut de presentar las dimisorias.

Lo rey ha donat satisfacció al país constituhint un nou ministeri sense carácter polítich.

Gran exemple pels pobles liberals.

L' opinió un dia, per circumstancias secundarias, s' equivocava, y elegieix una mayoría ultramontana que se li ha presentat ab capa de independent. Lo nou govern comensa per destruhir una ley liberal y l' opinió 's comou y s' excita.

Venen unas eleccions, y á pesar de la presió del govern, los sentiments liberals triunfan per una inmensa mayoría.

Un conservador deya:

—Si á Bélgica tinguessen un Romero Robledo, aixó no succediria.

Es probable; pero allá las cuestiones que avuy se resolen á votos, llavors se resoldrian á tiros.

CARTAS DE FORA.—A Argenton com en moltes altres poblacions los neos van pèl carrer cantant lo rosari, y exigint de tothom que al seu pas se descubreixi. Sàpigam los que no vulgan ferho que no tenen cap obligació de descubrirse, a pesar de que 'l rector diga qu' ell es autoritat eclesiàstica y que pot ferlos agafar.—¡Pobre rector! Si no agafa la majordona!...—Y a propòsit, lo vicari de aquella localitat conegut per Bomba va entrar aquest dia a la barberia, cremant un número de LA CAMPANA y deixanthi en cambi un periódich carli. Crenhen aquests ensotanats que tot los está bé, y ho creuran fins lo dia que algú 'ls expliqui quantas son quinze.

De Cardedeu nos demanan una rectificació a propòsit del sueltó que publicavam en lo número 803. A la quènta las bromas que 's permetian alguns joves contra un vehi de aquella localitat, comensavan a ser pesadas, per lo que va donar lo crit de lladres, provocant la presencia dels mossos de l' Esquadra. Com que devagadas de las bromas ne surten desgracias, lo millor seria que no se 'n fessen, ja que tots venim obligats a respetarnos los uns als altres.

CANSÓ DE LA MORT.

Ab la dalla sempre en ristre,
fentho anar tot en renou,
ma missió es treure del mapa
als que veig que han viscut prou.

Tant se val que siguin pobres,
tant se val que siguin rics;
no faig cas de planys ni queixas,
no tinch coneguts ni amichs.

Ara pujo a un gran palacio
hont s' hi gronxa un potent rey,
y ab la dalla pavorosa
me l' emporto a dreta lley.

Ara baixo a una barraca
hont hi jéu un ser ruhí,
y ab la mateixa frescura
guapo guapo 'l faig vení.

Alegroya y decidida,
dia y nit, istiu é hivern,
proveheixo d' animetas
purgatori, cel é infern.

Lo meu pit sembla 'l d' un toro,
lo meu bras es llarch y fort...
¡Ah, mortals! Si no s' espalla
'us viurá molt temps la mort.

Tot sent lletja y cadavérica,
m' ha succehit molts cops trobar
gent que fa la mar d' empenyos
perque 'ls vaji a visitar.

D' altres n' hi ha que, en cambi, 'ls busco
per curalsi certs embulls,
y ells procuran amagarse
com si jo no tingués ulls.

¡Ah infelissos papanats!
¡que malament m' héu comprès!
Als que fujen... aquells busco:
als que 'm buscan no 'ls faig res.

Ja podéu fer troneries,
ja podéu fer disbarats;
fins que a mi 'm dongui la gana,
no seréu escabetxats.

Y, al contrari, en va féu medis
per escaparyos de mi;
si a mi se 'm posa a la clepsa,
re'us lliuraré de morí.

Caure ó no caure en desgracia,
veus aquí la vostra sort:
lo capritxo es lo que guia
la mà freda de la mort.

Jo no sé ni puch compendre
que 's proposan certs mortals,
atreventse a dir calumnias
de la que 'ls treu tots los mails.

¡Es torpesa? ¡es ignorancia?
¡es tal volta mala fé?
Jo crech que, si s' examina,
de tot aixó hi déu havé.

¡Com estaria la terra
si acás jo, de tant en tant,
no fés un balans ben serio
suprimint tot lo sobrant?

¡Quí podria trobar feyna
si cap jornalé 's morís?
¡Quánt valdria un pá de lliura?
¡Quánt costaria un quart pis?

Si la gent que jo hi vist neixe
tota avuy dia visqués,
¡qui redimontri podria
doná un sol pas pèls carrès?

¡Ah capets sense senderí!
¡ah filosos sense cor!
Ja farián bon negoci
si se 'us moria la mort.

Pero ¡bah! ja no m' hi enfundo,
massa me n' hi sentit dí:
totas aquestas camándulas
que me las planten aquí...

Hi observat per experiència
que la pobra humanitat,
a pesar dels adelantos,
es sempre menor d' edat.

Deixéu, pues, qu' ella s' esbravi
deprimintme indignament;
jo cumpliré 'l meu encàrrech
endressant aquesta gent.

De tant en tant febra groga,
de tant en tant sarampió,
cólera allí hont fassi falta
y guerra si hi ha ocasió.

Aquí tífus, allí reuma,
allí tisis galopant,
més enllá... qualsevol cosa,
y endavant ¡sempre endavant!
A despit dels meus contraris
portaré la nau al port...
¡Qué 'us ne dono, fills, de feyna
si voléu vence la mort!

G. GUMÁ.

NA gran irregularitat a Cuba.
Se tracta de la defraudació de uns
10 millions de duros.

Lo *Globo* se'n estranya y jo també,
francament.

No pas de que 's defraudin deu
millions de duros, sinó de que d' aixó
'n diguin una irregularitat.

¡Hi ha per ventura res més regular, tractantse d'
Espanya?

En Becerra d' en tant en tant fa frasses.... pero no
més que frasses.

«Si 'l govern, va dir aquest dia, enviava al Duch de
la Torre y al general Lopez Dominguez a las Marianas,
no faltaria qui s' encarregués de anarlos a buscar y
durlas a Espanya entre crits de triunfo.»

Vaja Sr. Becerra, desís, que desde que s' ha fet monárquich,
ha perdut las dents y fa com los gossos desdentegats,
que lladran molt y no mossegan.

Lo cabecilla cubá Maceo s' ha escapat de Mallorca.
En Maceo es negre.

Per lo tant ja ho sab: si l' han perdut negre que 'l
busquin blanch.

El *Noticiero* ha promés respondre a las invectivas
de la *Crónica* y la *Vanguardia* ab la solemnitat del
silencio.

¡D. Francisco solemne sempre! Fins quan li escalfan
l' esquena no pert aquella solemnitat característica
que tenia un temps, al rebre al *Síndaco de Génova*
y colocar primeras pedras.

En Lopez Dominguez ha comensat ja lo seu viatge
per Andalusia. A Córdoba la terra dels burros blanchs
l' han anat a rebre y l' han obsequiat un gran número
de conservadors disfressats de esquerrans.

¡Disfressas avants de Carnestoltas?.. Aixó no es serio.

En cambi a Sevilla 'l capilá general no ha volgut cedir
las músicas militars per donar una serenata al general
esquerrá, nebot del seu oncle.

Lo de sempre: en Cánovas juga a la figuereta ab
aquestos pobres infelissos. A Córdoba li posa la figa a
la boca. A Sevilla li clava un cop de canya al cap.

Y 'ls esquerrans, sempre ab la boca oberta y ab lo
cap alt per veure si l' atrapan.

Se tracta d' elegir académich de la llengua a Don
Francisco Pi y Margall.

Es una recompensa deguda a un dels escriptors
més castissos y a un dels pensadors més profundos de
la patria espanyola.

Castelar ja n' es, are 'n será en Pi.... Ja no faltará
sino que 'n nombrin a n' en Ruiz Zorrilla.

Si bé que aquest no aspira a la calitat de académich
de la llengua.

Més s' estima ser académich *dels fets*.

La filla de la majordona del rector de Alborea (Alicant)
trobantse sola a la rectoria, va fer fugir a una
partida de lladres, disparantlos disset tiros de revólver.

Los lladres deixaren pèl camí una reguera de sanch.
¡Qué me 'n diihen de una xicota tant barbiana?

No sé si es neboda ó no del rector; pero per forsa ha
de tenir a las venas sanch de trabucaire.

Haventhi a Espanya dos capelos vacants dintre de
poch temps serán provehits pèl Papa.

Lo Papa 'ls nombra y 'l presupuesto espanyol los
paga.

Los 55 bisbes y 'ls dos cardenals nos costan anualment
1 milló, 337 mil y 500 pessetas.

Jesucrist ab la centésima part de aquesta cantitat
hauria viscut y fet economias.

Y cuydado que 'l mantenir cardenal surt baratet. Jo
'n crio dos dintre de una gábia que no 'm venen a costar
més enllá de dos quartos la senmana.

Y cantan millor que 'ls de Roma.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Car-ta-ge-na.*
2. ANAGRAMA.—*San Nas.*
3. LOGOGRIFO NUMERICH.—*Ramonet.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*La casa pairal.*
5. GEROGLIFICH.—*Lo dret ha d' está assentat a sobre de la igualtat.*

Han enviat totas las solucions los ciutadans Pere Pipa y A. M. B.; n' han endavinadas 4 Noy del quart pis, Martinet de Sant Martí y Figorio de M.; y 2 no més D. M. y Un Nyiqueris.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Mox, Ferrer, G. Nas gros, B. Roig, Flaqué, E. Flaquer, J. Espunya Ribot, Loxastre de G. B. M. y Escapat de Sant Boy: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciutadans Eudalt Sala, Dos Manxegos, Petitel, Pepet de Arenys de Munt, Mox, Oncle Martí, Nas de punta inglesa, Martinet de Sant Martí y Ll. Millá: *Insertaré part de lo que 'ns remelen.*

Ciutadans Noy del quart pis, Un nyiqueris, Noy del Oli, Joanet d' Esplugas, y Un Llarch y prim: *Tot lo que 'ns envian pot aprofitarse.*

Ciudadá Bonifaci Malcarat: *L' article per l' Almanach es llarch; la poesia esta bé.—P. Negre y Farigola: las sevas poesias son finixas—Lamp-brochs: Esta molt bé—Pepet Simpatich: francament, desitjariam que 'ns enviés alguna cosa més brillant—Arnau: L' article no 'ns fa felissos.—Maria Bocanegra: ¡Está contenta?—Nen de la Nena: Xarada y logogrifo bé; lo demés no tant.—Salvadó G.: Cap dels sonetos pot insertarse per desballestats: los vuit primers versos del primer van bé; pero 'ls sis últims cauhen.—J. Forgeron et Cherchai: Tampoch serveix lo sonet que vosté envia.—R. Romanisquis: Lo que 'ns envia es fluiet; no podria favorirnos ab alguna cosa millor?—J. Baucells: Cuidado que no va ser Salomon qui va fer la torre de Babel.—E. Garrell: Sobre ser Marga la poesia y tenir un final poch adequat, varem rébre la tart per insertarla en la forma que vosté desitja.—Q. Roig: La poesia, com totas las de vosté, molt bé.—S. Alsina Clos: La poesia de vosté es hermosa; pero massa llarga per ser insertada en l' Almanach.—J. S. Rosas: Creyém que no val la pena de parlarne.—Gori: Lo que 'ns envia ja ho haviam rebut.—Roch de Rech: L' article es fluiet; lo demés anirá.—A. S. Argenton y J. C. Cardedeu: Quedan servits.—Figorio de M.: La senmana entrant parlarém d' aqueix arcalde.*

OBRAS DE C. GUMÁ.

LO DEU DEL SIGLE
PER
C. GUMÁ.

Animada pintura de la poderosa influencia que l' or té en los nostres dias, y recepta infalible per ferse rich. Vistasso filosófic-social en vers.—2.ª edició.—Un tomet en quart de 32 planas, ab dibuixos d' en Moliné, 2 rals.

FRUYTA AGRE-DOCSA
PER
C. GUMÁ

ab dibuixos d' en Moliné.—2.ª edició.
Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.

OBRA NOVA, per SANALL Y SERRA.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

D. JUAN TENORIO

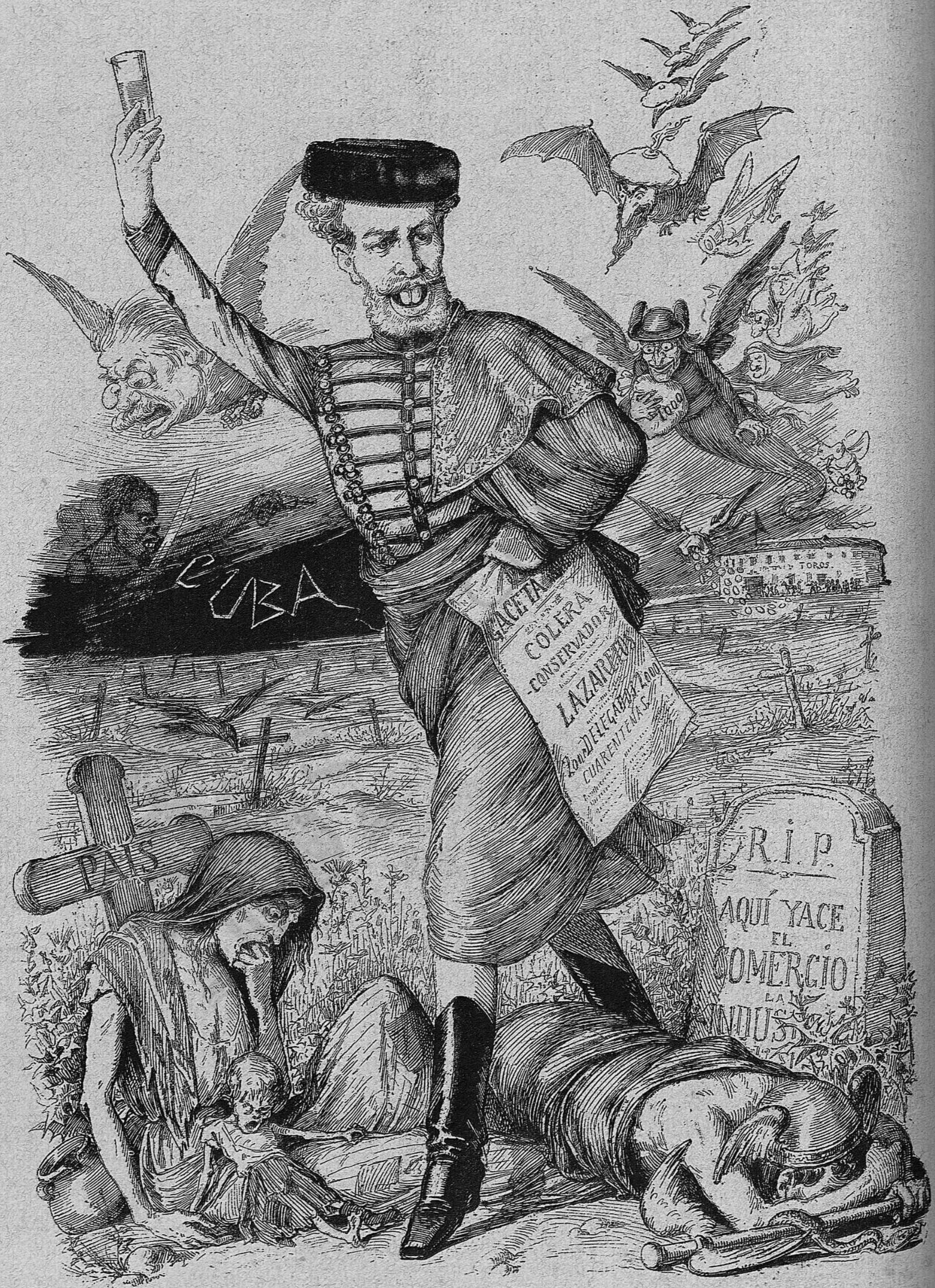
ab dibuixos d' en Gomez Soler. Un tomet en quart de 32 planas, 2 rals.

Aquestas obras se venen en totas las librerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA.

Los pedides a la libreria de Lopez, Rambla del Centro, 20, Barcelona.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatros 21 y 23.

LO TRIUNFO DEL CÓLERA CONSERVADOR.

(Dibuix de M. Moliné.)